

Miért búgnak a szirénák New-Yorkban?

— A „Krasznaja Zvezda” cikke —

A bementő szava hosszú szirénabúgásba merült. A hangszórók a hatalmas város terein, utcáin és utke-reszteszódésein a következő nyugtalanító figyelmeztetést közölték: „Légiriadó! Légiriadó! Bombákat dobunk! Légiriadó!...” A milliós hangjától, gépkocsimotorbúgástól, rikkanások kiáltásaitól hangos város valósággal kihalt mindaddig, amíg a bementő nem közölte a légiveszély elmúlását. Csak a földalatti vasút közlekedett tovább.

Mi ez? Tán kép London 1940. évi ele-téből? Vagy talán valami-lyen fantasztikus re-gény egyik oldala? Nem. Az említettek nem tar-toznak a képzelet vilá-gába, de nem is a má-sodik világháború évei-ben zajlottak le. Mind-ez nem is olyan régen, 1953 szeptember 25-én történt New-Yorkban.

Ezen a napon légvé-delmi gyakorlatot tartot-tak. A szirénák száza

hirtették a légiriadót, mégpedig a legnagyobb csúcsforgalom idején, amikor New-York utcáin százszámig igyekeztek munkába. A riadó kö-vetkeztében ezek a száz-vezretek megrohanták az óvóhelyeket. Mire gon-dolhatt az óvóhelyre menekült egyszerű ame-rikai? A burzsoa sajtó és rádió hosszú évek óta napról-napra szüntele-nül igyekezik meggyőzni az átlag-amerikai ar-ról, hogy őt, John Brown-t és családját, vagy szomszédját John Smith-t „veszély” fenye-geti. Ennélfogva tehát — állítja a burzsoa sajtó és rádió — nem szabad zölgölni az adók eme-lése és a drágaság nö-vekedése ellen, vagy amiatt, hogy az állami költségvetésnek csaknem háromnegyed részét a katonai kiadások emész-tik fel. Ellenkezőleg, ös-sze kell húzni a na-drágszíjat.

Ezek a felhívások azonban növekvő bizal-atlansággal töltik el

John Brown. Most, az óvóhelyen is mélyen el-gondolkozik afölött, hogy a Koreában elesett amerikai katonák nem Texas, vagy Oklaho-mát védtek s hogy nem-régiben Dulles is beis-merte televíziós pro-gramm keretében tar-tott előadása során, hogy „szovjet veszély” nem fenyeget. Ha pedig ez így van — vonja le kö-vetkeztetését az egysze-rű amerikai —, akkor a légiriadó egyáltalán nem Amerika biztonsági cél-jai szolgája...

Kinek volt tehát szüksége erre az os-to-ba és veszélyes ötletre? Erre a kérdésre a többi között egy szeptember 23-i washingtoni ese-mény ad választ.

Washingtonban ugyan-is az elmúlt napon ért véget az Amerikai Ba-bárok Egyesületének évi kongresszusa. Ez az egyesület tömöríti az Egyesült Államok pénz-ügyi főkolomposait. A találkozó hangok hal-latszottak: „több iparág

hanyatlásáról”, a gazda-sági válságjelek növeke-déséről. Ismeretes, hogy az egész békeszerelő emberiség kitörő örö-mel fogadta a koreai fegyverszünet megköté-sének már első híré is. Ugyanez a hír azonban, mint az „Associated Press” hírigényeként je-lentette, „kellemetlen előérzetet keltett az Egyesült Államok üzleti köreiben”. Ezért Wa-shingtonban a bankárok határozottan követelték, hogy minden lehető esz-közzel, bármilyen áron, „a korábbi magas színvo-nalnak tartásuk az üzleti tevékenységért”.

A Washingtonban elhangzott — az New-Yorkban visszhang-zott. Szeptember 25-én a háborús hisztéria szí-tása, az egyszerű ame-rikai erkölcsi lefegyver-zése, a képzeletbeli ve-szély al